

Arrest

nr. 114 568 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M., verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en het christelijke katholieke geloof te belijden. U werd op 03/03/1962 in Kasur geboren en bent gehuwd met Z. B. die momenteel bij haar ouders in Lahore woont. Sinds 2004 woonde u samen met M. S. en M. A. in Islamabad. In de kerstperiode van 2005 begonnen zij interesse in uw geloof te krijgen en stelden ze u allerlei vragen over het christendom. Hierna begonnen ze de Bijbel te bestuderen en na Nieuwjaar 2006 vergezelden ze u naar de kerkdiensten. Korte tijd later werden u en uw 2 vrienden bij terugkeer van een kerkdienst door een aantal mensen aangesproken. Ze vroegen aan uw vrienden waarom zij naar de kerk gingen waarop zij antwoordden dat zij met u waren meegegaan. Diezelfde avond kwamen deze personen naar jullie woonst en begonnen jullie te beledigen. Ze stelden dat ze u zouden vermoorden indien u nogmaals met

uw 2 vrienden naar de kerk ging. Niettemin bekeerden uw 2 vrienden zich tot het christendom door zich te laten dopen. In maart 2006 ging u met uw 2 vrienden naar de Paasviering. Diezelfde avond kwamen mauvies, een imam en anderen naar jullie woning en werden jullie ernstig geslagen en beledigd. Door jullie geschreeuw schoten buurtbewoners jullie te hulp. Diezelfde avond vertrokken jullie naar Rawalpindi. De volgende morgen belde u een vriend in Islamabad die u vertelde dat men nog aan uw huis was blijven staan en dat men schreeuwde dat het onvergeeflijk was dat u uw vrienden had bekeerd. Na enkele dagen keerde u terug naar huis in Lahore (Kasur) om uw familie op de hoogte te stellen van uw problemen. Hierna ging u naar Karachi. U kwam te weten dat uw vervolgers navraag hadden gedaan over u bij uw familieleden. In juni 2006 verliet u Pakistan en reisde naar Turkije. U reisde door naar Griekenland waar u werd opgepakt en teruggezonden naar Turkije. Daar werd u tot eind 2007 in een gesloten centrum opgesloten. U wist te ontsnappen en ging wederom naar Griekenland waar u eind december 2007 aankwam. U verbleef er 5 jaar en diende er in 2008 een asielaanvraag in die evenwel werd afgewezen. In december 2012 reisde u door naar België. U kwam op 10/12/2012 in België aan en diende er de dag nadien een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een FIR (First Information Report, uw huwelijkscertificaat, 4 referentiebrieven, 9 foto's, een dvd, krantenartikelen en een brief van DHL.

B. Motivering

U verklaarde extremistische moslims in Pakistan te vrezen omdat zij u ervan hadden beschuldigd dat u 2 moslims had bekeerd. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Zo haalde u in uw relaas 1 gewelddadig incident aan die eveneens in het First Information Report, die door uw broer werd ingediend, vermeld staat. U stelde dat u na de Paasviering door enkele moslims thuis werd aangevallen waardoor u en uw 2 vrienden waren genoodzaakt te vluchten. U stelde expliciet dat deze gewelddadige aanval op de avond van Pasen viel en dat u die dag Pasen in de kerk had gevierd. U situeerde het incident eind maart 2006 (CGVS p.4-7, 9). Echter blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Pasen dat jaar op 16 april viel (het was in 2005 dat Pasen eind maart viel) (landeninformatie 3). Toen u erop gewezen werd dat Pasen toen in april viel, bleef u erbij dat het eind maart was. U voegde er evenwel aan toe dat u zich misschien niet alles herinnerde (CGVS p.11). Dergelijke uitleg is niet afdoende. Uw broer diende immers in juni 2006 op basis van uw verklaringen een First Informatie Report in met de vermelding van ditzelfde incident dat hij eveneens in maart 2006 situeerde (zie CGVS p. 9). Daar deze FIR relatief kort na het incident en op basis van uw verklaringen werd ingediend, kan hier geen gewag worden gemaakt van het feit dat u zich gezien het tijdsverloop niet alles kunt herinneren. Gezien het feit dat u 'slechts' één gewelddadig incident aanhaalde is bovenstaande vaststelling dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Voorts legde u onaannemelijk vage verklaringen af betreffende de bekering van uw 2 vrienden. Niettemin betreft dit een belangrijk element in uw relaas daar u stelde dat uw vervolgers u verweten dat u 'deze 2 vrienden had misleid en tot christenen had gemaakt' (CGVS p.6, 10). U verklaarde dat uw 2 vrienden door een priester waren gedoopt. U kon echter niet met zekerheid de naam van de priester geven die uw 2 vrienden had bekeerd. U stelde dat u dacht dat hij misschien Yousef heette maar dat u zich dat niet meer kon herinneren. Toen u gevraagd werd tot welke kerk deze priester behoorde, stelde u vaagweg dat hij tot de pinkstergemeenschap behoorde. Nadat u op de verscheidenheid aan kerken binnen de pinkstergemeenschap werd gewezen, werd u nogmaals om de naam van de kerk gevraagd. U stelde dit echter niet te weten ondanks uw verklaring dat uw 2 vrienden na het doopsel officieel tot die kerk behoorden (CGVS p.10-11). Het is in de door u gegeven omstandigheden niet aannemelijk dat u noch de naam van de priester noch de naam van de kerk waartoe deze priester behoort, kon zeggen. Het feit dat u verklaarde dat de betreffende priester naar jullie huis kwam om er samen te bidden en dat hij de bekering op voorhand met u besprak maakt dergelijke onwetendheid des te onaannemelijker (CGVS p.10-11).

Voorts wordt in de door u neergelegde brief van B. L. van de Pakistan Christian Party gesteld dat u samen met uw 2 vrienden betrokken zou zijn geweest in de blasfemiewet 295 c. Toen u om uitleg gevraagd werd stelde u dat de betrokkenheid bij de bekering van moslims voldoende is voor een blasfemiebeschuldiging. U verklaarde dat het bekeren van moslims onder de blasfemiewet viel en dat men hiervoor de doodstraf kan krijgen indien men niet levenslang krijgt (CGVS p.12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve

dossier werd toegevoegd blijkt echter, dit in tegenstelling tot uw verklaringen hieromtrent, dat hulp bij een bekering van een moslim tot het christendom niet onder de blasfemiewet (strafwettelijke religieuze misdrijven) valt (landeninformatie 4). Dat u hier niet van op de hoogte bent is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld. Er kan minstens worden verwacht dat u zou weten of u zich effectief schuldig hebt gemaakt aan een misdrijf beschreven in de blasfemiewet gezien de zwaarwichtige straffen die hierop staan en desgevallend zou weten of er iemand een klacht tegen u heeft ingediend. U kon dit echter niet zeggen (CGVS p.12). Bijgevolg kon u weinig of geen duidelijkheid verschaffen aangaande de referentie naar artikel 295c (belediging van de profeet) die door de Heer L. in zijn referentiebrieven wordt gemaakt.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. U stelde dat u uw internationaal paspoort en uw identiteitskaart bij een vriend in Griekenland achterliet maar dat u hem sinds uw aankomst in België niet kon bereiken. U stelde dat u dit deed omdat uw smokkelaar u had gezegd dat u deze documenten niet nodig had omdat hij een vals internationaal paspoort voor u kon regelen (CGVS p.4, 11). Het is echter zeer opmerkelijk dat u gebruik maakt van een smokkelaar en betaalde voor een vals internationaal paspoort voor de reis tussen Griekenland en België daar er binnen de EU sprake is van een vrij personenverkeer waardoor het evenzeer opmerkelijk is dat u dergelijke belangwekkende documenten in Griekenland achterliet.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u uw vrees ten aanzien van extremistische elementen of uw autoriteiten niet aannemelijk kan maken, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Betreffende de FIR kan worden opgemerkt dat deze naar aanleiding van uw verklaringen werd ingediend en dat uit informatie blijkt dat het door u gegeven tijds kader niet overeenkomt met de omstandigheden waarin u het incident onderbrengt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het in Pakistan relatief gemakkelijk is om tegen betaling dergelijke documenten te bekomen waardoor dergelijke documenten weinig bewijskrachtig zijn indien deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund.

Uw huwelijkscertificaat indiceert dat u getrouwd bent en tot de christelijke gemeenschap behoort wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Aan de 4 door u neergelegde referentiebrieven kan weinig objectieve bewijskracht worden verleend gezien de subjectieve aard van dergelijke documenten. Bovendien geven zowel priester Francis, priester J. als Y. S. in hun brief aan dat er zich een incident met u voordeed in maart 2006. Gezien reeds werd vastgesteld dat uw beschrijving van dit incident een zeer ernstige en doorslaggevende discrepantie bevat, zijnde dat dit in de door u verklaarde omstandigheden niet in maart 2006 kan zijn gebeurd, zijn dergelijke referenties weinig overtuigend.

U stelde dat u noch uw 2 bekeerde vrienden in de door u neergelegde dvd voorkomen (CGVS p.7) . Dat de dvd beelden bevat van vervolgingen tegen christenen kan uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet ondersteunen.

De 9 neergelegde foto's geven een impressie van de gevolgen van een aanval op huizen. Niettemin komt u in geen van de foto's voor en blijkt uit uw begeleidende nota dat deze foto's van een incident tegen christenen van 2009 dateren. U verbleef op dat moment niet in Pakistan waardoor dit uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet kan ondersteunen.

De neergelegde krantenartikelen berichten over enkele daden van vervolging gericht tegen christenen (onder meer een vrouw die van blasfemie wordt beschuldigd en 2 berichten over de aanval op de christelijke wijk Badami Bach) waarin u evenwel niet voorkomt. Alle artikelen dateren van 2004 en

van 2013. Gezien uw problemen pas in 2006 zijn gestart en u reeds in 2007 het land hebt verlaten kunnen dergelijke artikels uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet ondersteunen daar u in geen van de artikels voorkomt.

De brief van de koerierdienst DHL indiceert dat de door u neergelegde originelen vanuit Pakistan werden verstuurd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. De verzoekende partij stelt met betrekking tot de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is in tegenstelling tot bij de commissaris-generaal. Bovendien was zijn zuster recent overleden, waardoor hij emotioneel verward was. Het incident had plaats einde maart en verzoeker verklaarde dat Pasen in aantocht was, niet dat de paasviering reeds gepasseerd was.

Terecht wijst de verwerende partij in zijn nota erop dat de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de commissaris-generaal vermeldt.

De Raad meent dat het overlijden van de zus van verzoeker de flagrante tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker niet op aannemelijke wijze verklaart. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor uitdrukkelijk dat het incident plaats had op Pasen: “... zo gingen we naar (de) kerk, na 2 maanden pasen we gingen naar kerk op pasen”. In antwoord op de vraag “Het tweede incident op avond van pasen” antwoordt de verzoekende partij nogmaals bevestigend. In antwoord op de vraag “Die dag pasen in kerk gevierd?” antwoordt de verzoekende partij nogmaals bevestigend “Ja, we gingen voor enkele uren” (gehoor, p. 6 en 7). De uitleg van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het incident plaats had einde maart en verzoeker verklaarde dat Pasen in aantocht was, niet dat de paasviering reeds gepasseerd was, overtuigt dan ook niet.

De verzoekende partij weerlegt ook niet het motief betreffende de onaannemelijk vage verklaringen van de verzoekende partij betreffende de bekering van zijn twee vrienden. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Deze bekering betreft de kern van het asielrelaas van de verzoekende partij en verzoeker heeft dit asielrelaas derhalve niet aannemelijk gemaakt heeft.

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij niet in de mogelijkheid was identiteitsdocumenten voor te leggen en dat hij het advies van de smokkelaar volgde. Hij doet zijn best om de nodige documenten te bekomen.

De Raad meent dat dit geen weerlegging is van de bestreden beslissing waar deze stelt: “Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. U stelde dat u uw internationaal paspoort en uw identiteitskaart bij een vriend in Griekenland achterliet maar dat u hem sinds uw aankomst in België niet kon bereiken. U stelde dat u dit deed omdat uw smokkelaar u had gezegd dat u deze documenten niet nodig had omdat hij een vals internationaal paspoort voor u kon regelen (CGVS p.4, 11). Het is echter zeer opmerkelijk dat u gebruik maakt van een smokkelaar en betaalde voor een vals internationaal paspoort voor de reis tussen Griekenland en België daar er binnen de EU sprake is van een vrij personenverkeer waardoor het evenzeer opmerkelijk is dat u dergelijke belangwekkende documenten in Griekenland achterliet.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen identiteitsdocumenten voorlegt.

2.1.3. Met betrekking tot de neergelegde documenten meent de verzoekende partij dat het onbegrijpelijk is waarom de neergelegde documenten niet volstaan.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker weerlegt ook niet *in concreto* de bestreden beslissing waar deze stelt: *“De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.*

Betreffende de FIR kan worden opgemerkt dat deze naar aanleiding van uw verklaringen werd ingediend en dat uit informatie blijkt dat het door u gegeven tijds kader niet overeenkomt met de omstandigheden waarin u het incident onderbrengt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het in Pakistan relatief gemakkelijk is om tegen betaling dergelijke documenten te bekomen waardoor dergelijke documenten weinig bewijskrachtig zijn indien deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund.

Uw huwelijkscertificaat indiceert dat u getrouwd bent en tot de christelijke gemeenschap behoort wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Aan de 4 door u neergelegde referentiebrieven kan weinig objectieve bewijskracht worden verleend gezien de subjectieve aard van dergelijke documenten. Bovendien geven zowel priester Francis, priester J. als Y. S. in hun brief aan dat er zich een incident met u voordeed in maart 2006. Gezien reeds werd vastgesteld dat uw beschrijving van dit incident een zeer ernstige en doorslaggevende discrepantie bevat, zijnde dat dit in de door u verklaarde omstandigheden niet in maart 2006 kan zijn gebeurd, zijn dergelijke referenties weinig overtuigend.

U stelde dat u noch uw 2 bekeerde vrienden in de door u neergelegde dvd voorkomen (CGVS p.7) . Dat de dvd beelden bevat van vervolgingen tegen christenen kan uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet ondersteunen.

De 9 neergelegde foto's geven een impressie van de gevolgen van een aanval op huizen. Niettemin komt u in geen van de foto's voor en blijkt uit uw begeleidende nota dat deze foto's van een incident tegen christenen van 2009 dateren. U verbleef op dat moment niet in Pakistan waardoor dit uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet kan ondersteunen.

De neergelegde krantenartikelen berichten over enkele daden van vervolging gericht tegen christenen (onder meer een vrouw die van blasfemie wordt beschuldigd en 2 berichten over de aanval op de christelijke wijk Badami Bach) waarin u evenwel niet voorkomt. Alle artikelen dateren van 2004 en van 2013. Gezien uw problemen pas in 2006 zijn gestart en u reeds in 2007 het land hebt verlaten kunnen dergelijke artikels uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet ondersteunen daar u in geen van de artikels voorkomt.” De Raad schaart zich achter deze motieven.

2.1.4. De verzoekende partij voert aan dat verzoeker een katholieke christen is en dat de commissaris-generaal dit niet in twijfel trekt, maar er wel geen rekening mee houdt. Zij stelt dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen hiervan zijn voor verzoeker in zijn land van herkomst. Op geen enkele wijze heeft de commissaris-generaal de situatie voor christenen in Pakistan onderzocht volgens de verzoekende partij.

De Raad wijst er op dat de verwerende partij in de verweernota stelt dat: *“Volledigheidshalve wijst verweerder er met betrekking tot de algemene situatie voor christenen nog op dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan de verweernota is toegevoegd dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich aldus bewust van de precare situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden beoordeeld. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoeker een vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

Ter zitting heeft de verwerende partij in bijlage van een nota de hogervermelde SRB betreffende de situatie van Christenen in Pakistan evenals de Guidelines van UNHCR van 14 mei 2012 neergelegd. Een kopie hiervan werd overhandigd aan de verzoekende partij. De verwerende partij wijst erop dat uit deze documenten blijkt dat de hoedanigheid van christenen onvoldoende is als bewijs van de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat telkens een individueel onderzoek vereist is.

In toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet dient de Raad eerst te oordelen of de door de commissaris-generaal aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken om zonder meer vast te stellen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad oordeelt dat dit het geval is daar het een aanwijzing is dat de hoedanigheid van Christen op zich niet voldoende is als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. De Raad vraagt ter zitting de verzoekende partij om binnen de acht dagen haar bemerkingen mee te delen betreffende de door de verwerende partij neergelegde nieuwe elementen. De verzoekende partij verklaart zich hiermee akkoord.

De verzoekende partij wijst in haar nota met bemerkingen erop dat christenen in toenemende mate vrees voor hun veiligheid in Pakistan wegens een evolutie van het religieus extremisme, dat zij vervolgd kunnen worden door de overheid en niet overheidsactoren en dat de Pakistaanse wetgeving bepalingen bevat die het de overheid mogelijk maken christenen te vervolgen op basis van hun geloof.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft en met bovenvermelde algemene opmerkingen niet aannemelijk maakt dat de hoedanigheid van christenen voldoende is als bewijs van de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.5. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan stelt de verzoekende partij dat Pakistan zeer onveilig is en dat wanneer verzoeker zou moeten terugkeren artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden. De verzoekende partij verwijst ook naar de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

De verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Pakistan en naar mensenrechten rapporten. De landeninformatie dat in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een bundel niet-geanalyseerde artikels neerlegt.

Verzoeker weerlegt de bestreden beslissing niet waar deze, gebaseerd op informatie in het administratief dossier, stelt: *“Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u uw vrees ten aanzien van extremistische*

elementen of uw autoriteiten niet aannemelijk kan maken, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.” De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.6. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS